

Fattigdom och boende i skogsbygden

Fattigdom med allt vad det innebar var en svår börda. Mest drabbade det nog husmödrarna som var ansvariga och hade hand om hemmet. De första människorna i våra bygder var jägare, som gjorde stupafall och fallgravar. De satte ut snarer, snarade fisk och justrade den vid bloss. Det var ett härligt friluftsliv. Männen hade ju också fruar. Det kanske mest var de som gjorde berggrytor för att med het sten värma upp maten.

Kommande generationer byggde stugor. De var ofta fyrkantiga med spishäll och skorsten i ena hörnet.

Anna Svensson i Ramberstorp berättade att som betalning för ett matkalas byggde ett "lag" en stuga på en dag åt ett par som skulle gifta sig. Hade markägaren ett hemman så styckade han ofta sina ägor till sina barn som där kunde bygga en stuga. En typ av torp kallades dagsverkstorp. På det kunde man föda två kor och man gjorde ett par dagsverk i veckan till gårdens ägare. Man kunde också arrendera ett torpställe. Det kunde kosta 100 kronor. För att kunna betala fick torparen göra dagsverken värd ca 1 krona.

Det fanns också så kallade knekttorp. En by eller flera om de var små fick hålla en krigsman, knekt. Det var en stuga med jord, som var utbrutit från byn. Folket i byn fick hjälpas åt att sörja för knektens försörjning.